

15 - VII - 37

11

Estimada Mercè - Voldria venir a fer-te una altra mica de companyia, i a ajudar-te a su-
bstantar el mal de queixal. Per desgràcia, ni el reglament ni la moral no ho permeten, i no puc estar més que dret-jan-
ho. Sembla que perquè pocs
entren sol a la vera cambra
ni homeria de convertir en
un parent o en un jorri,
com que ve a ser com una
larva de l'espècie "pare de
família".

Em veig impotent per la
aqueta transpermanència. M'estic
no més convertint-me en un
fantasma. Un fantasma entrem

i sent d'on li dona la forma, no
hi ha reglaments que puguen,
tenir-li el pas, i e molt més
poètic que un rici tant de carn
i ossos. A més, jo seria un bon
farsan tan distingit: - i perdria
la vanitat.

Sai rebé' em sembla que ja ho sóc.
No due pas el papama "temptador",
sinó aquell de color de veri que
avia i hi veu passat. Els fantasmes
venen de parer molta cura amb
les coses d'art. Si agafem una
vulnèria i ens mairan, tornem
a trobar nos simples mortals. M'
enfundo en la beta estel·lada. El
teidit de la matèria encara
s'ha fet més "simpli", els pics
blancs venen una història cènica
o patina, Els pics de la no ha
banden i volonguen cada set

25-VIII-34
dels meus membres espectrals. No se
si caminro, o si l'histo per l'aire
d'una manera àèria. (com diria
don Jean Sals.) Els cordons de
St Frances s'han format una
elegant cadena de salalith men
mòis. M'acompanya un esbart
d'oues sonores que fan cantar
"lorsque tant est hi mi --", un
vals que jo tocava quan venia
li ançs i tot just comença
ra. Deixo, d'auca men una estela
d'olor de nard. Encara que no
sigui mitja nit, m'avisco a sortir.
Tubo el S. Clapis. No diu res, però la
der la boca, i li can el vot de roma
ni. En materialitro un ^{altre} ane un
est erotèric, li poso a la boca, i
l'home es retorna. En arribar a la
l'ultima escala, topo amb la Sta
Concitta, que em vesunta.

15-VIII-31 28
- anells quin cotxe se n'ha de tornar
vostre?

ho adonto llavors la meua actitud més
banal i mal, perquè com venien anells
qui està parlant. Ho com ven, i
rectifica.

- Així, dis penssi. M' hauria pensat que era
la Sra. Ricca.

ho continuo avançant impetèrit.
En arribar davant de casa l'era en
benj del rot i invisible. Entro, hilitant.
me ve la pareta, naturalment, i m'ac
arrec als pens del Ten lit.

Estàs més marca que de costum, la
salta inflada et porroix molt.
illàstima que no hagués vingut
abix que encara hi tenia més!

Tens uns paperots a la mans, de
tant en tant els bulleses, i després
suaile enlaira. Do solte motis

15-111-115
l'olor de marid. Ensumen tots els se-
lous. Mires si es de la plor - que
aquesta tonda t'ha portat i t'he
nauca. - Jo m'he girat de cara
la paret per disuació, no sense
haver constatat que es ben bé
el mateix olor de marid.

Vol diria deidar-te un testimoni
de la meua visita, abans de
marxar. Però val més que an-
en dirgui un troben. Fa temps que
pessó que em falta alguna cosa
per ser un pentasma com cal. Ara
no t'indico. - A safo els cabells que
hi ha escampats sobre el coici, i
me'n vaig una medalla. Me la
colso al coll. Me'n vaig d'un
rod, (però no a França, rossingol!)
tot concinós, passadís enllà.

15-VIII-81
30
quan he arribat al quarto,
m'he adonat que ja hi era.
M'he posat a dins men, i m'he
trobat que t'estava escrivint

ara només em cal dir-te
que passis bona nit.

Ten

Màrius